

ПЕСНИЦИ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

НОВИЦА СОВРЛИЋ

ИЗМЕЋУ ДВА НЕБА

Знају и Срби
да је земља овдашња
житију земаљском речена,
небо успењу душе
и смирају вечном,
да је човек прах,
убоги путник
у стаду Господњем.
Но, ипак,
Небо им земља косовска,
Косово – небо земаљско
те по једном и другом,
као прах божански
сјаје и трепере.
И корачају.
Путују из живота
у живот,
из праха у прах,
не спознавши до краја
којим су пољем
ход чинили.
За собом оставе
камени траг -
белег са крстом.
И он разапет
између два неба.

ВРЕЋЕ

Убијеној браћи Костић

Кад су дошли са ратишта,
сваки са врећом костију,
кућа је била продата,
двориште пуно гостију.

Чесма је пелином капала,
застава на белом коцу,
вечна се тишина стапала
у крила мајци и оцу.

Мрзло је сунце у јуну
и кос на мртвој стражи,
ватра у златном руну
грабила небеској стази.

Јутро изели путеви,
одбегле веверице,
велики димни ступови
глодали кући лице.

Гареж су казале вране,
мрк гавран – гаталица,
на прагу бројали дане
угарак и рајска птица.

Сами – без огртача,
заклети у свете мошти,

из пепела устала браћа,
понели у врећама кости.

13. 09. 2006.

НОКАТ

Да продамо, велиш,
и црно испод нокта,
и да голи и бели
црним трагом,
стопама Чарнога
као гладни вуци
пратимо северац,
огрнемо
северни снег,
упрегнемо ирвасе
у санке
и што северније одемо.

Да се утнемо
у белину,
окујемо у јед
и од ледених душа
саградимо зид,
начинимо брег
за плач или молитву –
свеједно,
и кроз мрзли лед
мотримо у даљ

и црни траг
наших стопа.

Да продамо,
још док се продати
може,
црно испод нокта,
вид видела,
кожу наше коже.
И твојом пртином,
са мрчном кесом у руци,
северамо севером
кроз засад младе тмуше,
брате наш са роговима ирваса
и црним ледом у срцу,
брате, без нокта душе.

К. М. 19. 06. 2007

ТАВАНИЦА

Заковао поглед
таваницу,
а осмех, налик
на танку жицу,
свезан за небо
и плаву, рајску
ораницу.

Дланови
сакрили

препелицу.
Груби, тежачки –
резбаре причу
небу
свезаном
за танку жицу.

Спасен,
изоран а благ,
жут у лицу,
сам
у самртном часу
свеза
за небо
танку жицу.

